

Tekst **DOUWE ANNE VERBRUGGE**
Fotografie **FLEUR WIERSMA**

MEVROUW
DE GREEF
HEEFT NIKS
MET TELEVISIE

HANG

naar de beesten

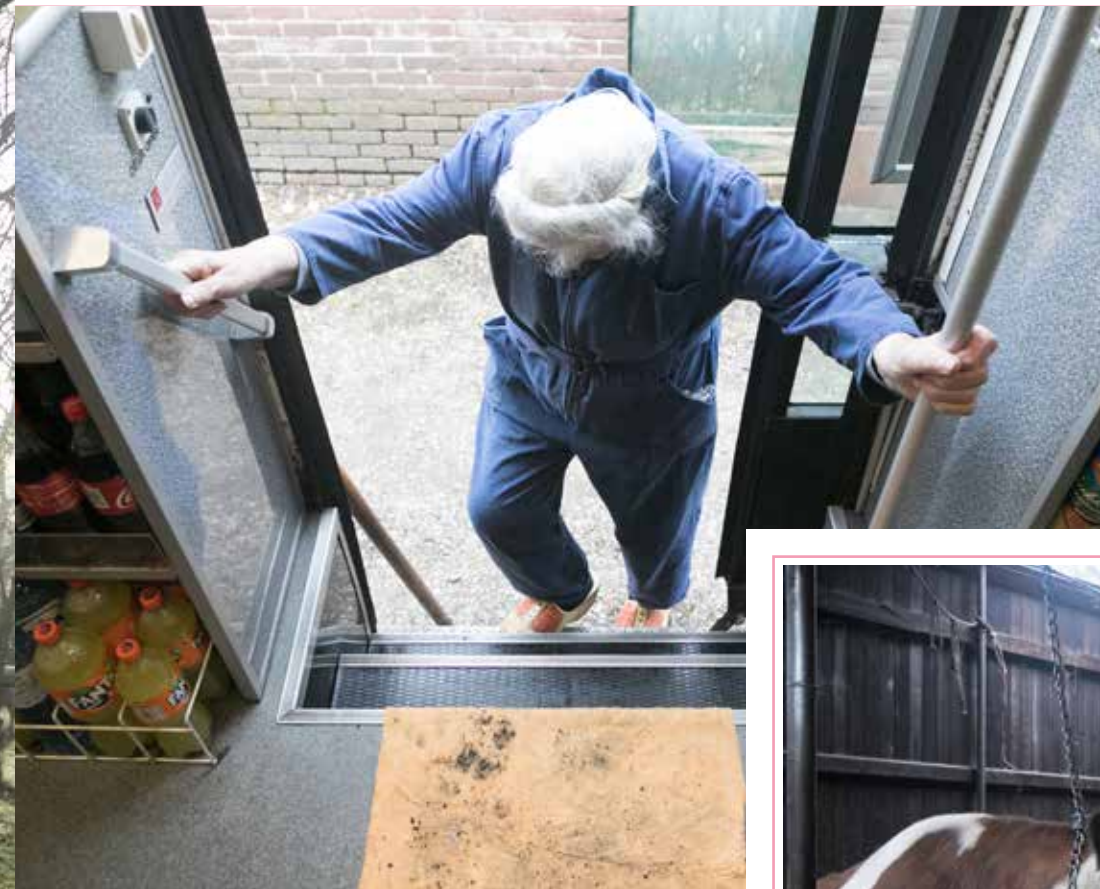

'NA VERLOOP VAN TIJD
KONDEN GERRIT EN IK DE
BOERDERIJ OVERNEMEN.

Vanzelf ging dat niet.

Er zwerven typische boerenkatjes over het erf in alle mogelijke kleurvarianten. “Maar praat er niet te schamper over”, roept SRV-man Erik van Haren. “En pas op dat je er niet eentje doodrijdt, want de katten zijn haar heilig.” Mevrouw De Greef is een 89-jarige boerin met een groot hart voor dieren. Nog steeds. “Ik vind het maar niks dat er koeien zijn die altijd op stal staan en nooit meer in een vers weiland komen. Dat kan niet goed zijn!”

Het voorjaar lonkt. Haar eigen zeven roodbonte koeien – met hoorns – gaan binnenkort naar buiten. “Tot twee jaar geleden molk ik de koeien nog. Doordat ik gevallen ben, is het lichamenlijk allemaal wat minder geworden. Maar de koeien mogen blijven, want wat is een boerin zonder koeien? Ik heb nu een mannetje uit de buurt geregeld die ze voert en de mest opruimt. Maar ‘t liefst doe ik alles zelf. Als het warmer weer wordt, hoop ik dat het beter gaat met mijn been. Ze hebben d'r een plaatje ingezet en met kouwelijk weer voel ik dat extra. Daarbij: al die mannetjes die hier komen werken, kosten me heel wat centjes. Al moet ik wél zeggen dat ze het keurig doen!”

'IK KOM DE
WAGEN *effe*
NIET IN MET
MIJN SLECHTE BEEN.'

Kat Joris

De SRV-man keert zijn wagen op het erf. Dat doet hij al meer dan dertig jaar. Boerin De Greef koopt alle boodschappen ‘bij Erik’. “Ik kom de wagen effe niet in met mijn slechte been. Ik blijf op het trappie staan. Dat is toch niet erg, Erik?” “Welnee, roept u maar!” “Doe nog maar een rol beschuit en wat vla”, dirigeert ze van buiten de SRV-wagen. “En dan mot jij nog effe kijken wat ik nog niet heb, Erik! Vergeet je niet er een pak sap bij te doen? Maakt niet uit welke smaak.” Eén keer per week komt de wagen langs. SRV-man Erik rijdt door de polders van Groenekan, Westbroek, Maartensdijk en de buitenranden van de stad Utrecht. “Voor mij is één keer in de week meer dan genoeg. Een mens alleen eet niet zoveel. En als ik wat mis, vraag ik ‘t mijn dochter. Zij woont naast me in een aangebouwd stuk van de boerderij. Als het nodig is, staat ze voor me klaar. Maar ik wil niet teveel een beroep op haar doen, daar krijg je alleen maar armoei van.”

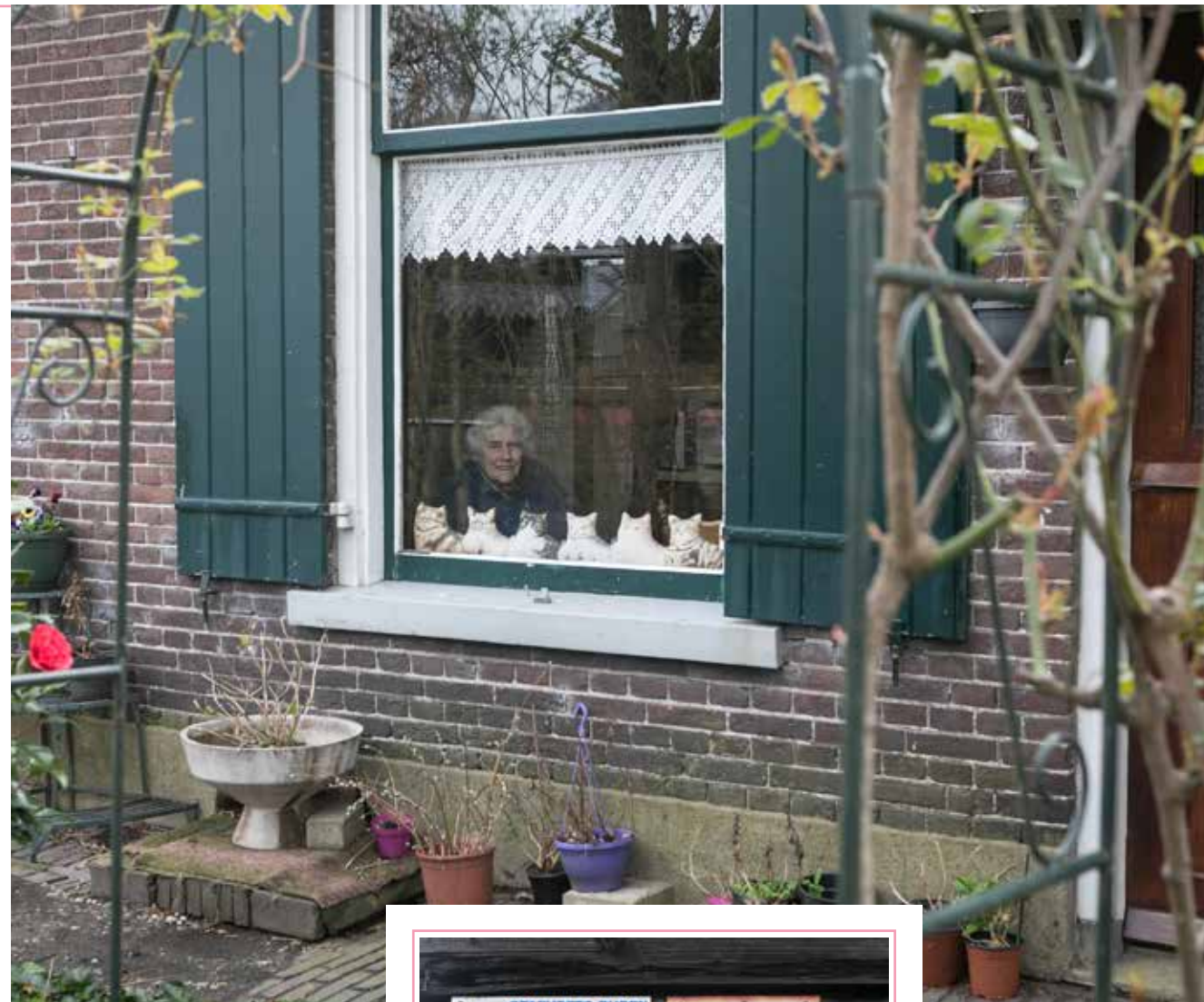
Erik zwaait gedag en boerin De Greef verlegt haar aandacht naar de ganzen en de kippen. Ze krijgen nog wat voer van haar. “Maar ik doe het ook voor

de andere vogeltjes. Elk moet zijn deel krijgen. Boerenzwaluwen heb ik trouwens nog niet over het erf zien scheren. Het is altijd zo'n mooi gezicht als ze weer terug zijn. De grutto heb ik wel gehoord, maar nog niet gezien. Kom, we gaan naar binnen. Doe je de deur dicht, de katten mogen d'r niet in.” De enige kat die wel naar binnen mocht, was Joris. “Twee weken geleden heb ik ‘m laten inslapen. Hij was zo ziek... Daar heb ik best wat verdriet van gehad. Het was zo'n lief beest. Hij zat altijd bij mij op schoot te spinnen.”

Meidenmarkt

De oude stal die aan het boerenhuis vastzit, is in zijn vertrouwde staat gebleven. “Er konden zo'n acht koeien staan.” Op de til boven de koeien staat het deurtje van het slaaphok voor de boerenknecht op een kiertje. Bijna uitnodigend. “De boerenzoons sliepen er ook wel eens. Als ze uit waren geweest en te laat thuiskwamen, kropen ze in dat hok. Kon mijn schoonvader niet controleren

'ZE KOMEN ME IEDER
antraciet JAAR OPNIEUW
BRENGEN.'

hoe laat ze thuis waren gekomen. Tijdens een van de weinige keren dat ik uit mocht, ben ik tegen mijn Gerrit aangelopen. Dat was op het jaarlijkse Oranje-feest hier in de buurt. Gekscherend werd dat de 'meidenmarkt' genoemd. Tja, wanneer anders zag je elkaar? Het was werken, werken, werken. En heel af en toe mocht je erop uit. En wee je gebeente als je te laat thuiskwam. Ik weet nog goed dat ik om half tien thuis moest zijn. Kwam ik een half uur later, dan kreeg je een 'schup onder de kont'. Met Gerrit heb ik het getroffen. Als je als boerendochter niet thuis kwam met een boerenzoon, werd dat niet op prijs gesteld. Na ons trouwen heb ik bij mijn schoonouders ingewoond. Na verloop van tijd konden Gerrit en ik de boerderij overnemen. Vanzelf ging dat niet. We hebben hard moeten werken voor onze centjes."

Bels Bep

Aan de muur prijkt een portret van manlief Gerrit. Samen met een bels, een zwaargebouwd werkpaard. "We hebben wel een trekker gehad, maar ik heb nooit geleerd erop te rijden. Ik heb een hang naar de beesten. Dat gaat nooit weg als je tussen de koeien bent geboren. Nog steeds heb ik een bels. Bep heet ie. Fantastisch mooi beest." Ze stroopt de mouwen van haar blauwe overall op. "Ze hebben tegenwoordig ook van die groene en rode overalls,

maar die hoef ik niet. Doe mij maar blauw." Een televisie is niet te vinden in huis. "Dat ding staat wel ergens, maar ik kijk zelden. Het heeft me nooit geboeid. Mijn man keek wel. Maar na het melken en het kalfjes voeren was ik 's zomers meestal druk in de groentetuin. Er is altijd wel wat te doen. Het boerenleven verveelt nooit."

Geen ei teveel

Naast de kachel staat een mand met antraciet. "Dat is nog steeds te krijgen, ze komen me het

ieder jaar opnieuw brengen." Zelf komt de boerin het erf niet meer af. "Vroeger ging ik wel op de fiets overal naar toe. Niet ver weg, maar gewoon in de buurt. Het was toen allemaal ook wat goedelijker, hoor. Als er nieuwe burens kwamen wonen, ging je snel met elkaar kennismaken. En je hielp elkaar als dat nodig was. Er werd naar elkaar omgekeken. Niet dat ik een tekort aan aanloop heb hoor, integendeel. Ik verkoop nog steeds

kippeneieren. Maar daarbij moet je alert zijn. Als ik een doosje verkoop en ze hebben niet genoeg geld bij zich, dan vraag ik dat doosje terug en haal ik er een paar eieren uit. Vroeger zou ik gezegd hebben dat ze wel een volgende keer konden betalen, maar daar doe ik niet meer aan."

De boerin staart naar buiten. Door het raam van wat ooit de achterkamer was, heeft ze mooi uitzicht op de weilanden waar haar koeien binnenkort lopen. "Het wordt hoog tijd dat ze naar buiten gaan." Mevrouw De Greef heerst nog over haar boerderij. Voor altoos en immer. 🌸